

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. Варна, 17.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Даниела Св. Христова
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Димитричка Д. Г.а
като разгледа докладваното от Даниела Св. Христова Въззивно гражданско
дело № 20213100502456 по описа за 2021 година

Производството е въззивно за проверка на валидността, допустимостта и правилността на Решение № 262385 от 29.07.2021 г. постановено по гр.д. № 606 по опис на ВРС за 2021 г. и е образувано въз основа на въззивна жалба подадена от ответника ЧСИ Н.П. Г., в която се иска неговата отмяна поради това, че е неправилно и необосновано. Ищецът, сега въззиваем В. Г. Г., оспорва жалбата като неоснователна.

В съдебно заседание, страните поддържат жалбата и писмения отговор, съответно исковата молба и писмения отговор. Трето лице помагач на ответника, изразява становище за основателност на жалбата и моли съда да уважи искането за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявения иск.

Настоящият въззивен съд, след като се запозна с първоинстанционното производство, доводите в жалбата и тези в писмения отговор на същата, поддържаните искания и становища на спорещите страни и тези на третото лице помагач на ответника, събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, отнесени към подлежащите на доказване фактически твърдения, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С Решение № 262385/29.07.2021 г. постановен оп гр.д. № 606 по опис на ВРС за 2021 г., съдът е разгледал по същество, осъдителен иск правно основание чл. 441, ал. 1 ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ, предявен от В. Г. Г. против ЧСИ Н.Г. . Първоинстанционният съд е осъдил Н.П. Г., ЕГН *****, в качеството на ЧСИ с рег. № 716 на КЧСИ, да заплати на В. Г. Г. ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ул. Г. С. Раковски №24, ап.16, сумата от **273 лева** /двеста седемдесет и три лева/, представляваща сбор от следните суми: сумата в размер на 48 лв., представляваща такси съгласно т. 5 и т. 8 от ТТРЗЧСИ, преведени по банков път в полза на ЧСИ Н.Г. за администриране на жалба вх. № 5994/07.10.2020г. по описа на ВОС; сумата в размер на 25 лв., представляваща държавна такса по чл.16 от ТДТ към ГПК, внесена по сметка на ВОС за разглеждане на жалбата и сумата в размер на 200 лв., представляваща заплатен адвокатски хонорар за извършена процесуална защита, която сума

представлява претърпени имуществени вреди причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение, изразяващо се в отменено с окончателно съдебно Решение № 1762 от 15.12.2020г. по в.гр.д. № 3387/2020г. по описа на ВОС, постановление на разносните на ЧСИ Н.Г. по и.д. № 20207160400321, инкорпорирано в ПДИ изх. № 7360/14.08.2020г., в частта относно определените такси по ТТРЗЧСИ за разликата над нормативноустановения размер от 331,20 лв. до определения от 506,10 лв., ведно със законната лихва от датата на увреждането на 15.10.2020г. до окончателно изплащане на задължението, на основание чл. 441, ал. 1 ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ, присъдил е разноски в размер на 50 лева, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК и адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, за пр. представителство осъществено по реда на чл. 38 ал. 1 т. 3 ЗА.

Настоящият съд приема решението за валидно и допустимо.

По правилността и обосноваването на решението, настоящият съд приема следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от В. Г. Г. срещу Н.П. Г., в качеството му на ЧСИ, с която се претендира осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 273 лева, представляваща сбор от следните суми:

сумата в размер на 48 лв., представляваща такси съгласно т. 5 и т. 8 от ТТРЗЧСИ, преведени по банков път в полза на ЧСИ Н.Г. за администриране на жалба вх. № 5994/07.10.2020г. по описа на ВОС;

сумата в размер на 25 лв., представляваща държавна такса по чл.16 от ТДТ към ГПК, внесена по сметка на ВОС за разглеждане на жалбата и

сумата в размер на 200 лв., представляваща заплатен адвокатски хонорар за извършена процесуална защита, която сума представлява претърпени имуществени вреди причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение, изразяващо се в отменено с окончателно съдебно Решение № 1762 от 15.12.2020г. по в.гр.д. № 3387/2020г. по описа на ВОС, постановление на разносните на ЧСИ Н.Г. по и.д. № 20207160400321, инкорпорирано в ПДИ изх. № 7360/14.08.2020г., в частта относно определените такси по ТТРЗЧСИ за разликата над нормативноустановения размер от 331,20 лв. до определения от 506,10 лв., ведно със законната лихва от датата на увреждането на 15.10.2020г. до окончателно изплащане на задължението, с правно основание чл. 441, ал. 1 ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ.

В исквата молба се излага, че по молба на Община Варна, ЧСИ Н.Г. рег. № 716 от КЧСИ е образувал и.д. № 20207160400321 на 29.06.2020г. срещу ищеца за принудително събиране на сумата от 1636,51 лв., въз основа на акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК с № МД-АУ-4065/08.12.2015г., влязъл в сила на 22.08.2016г., като в молбата взискателят упълномощил съдебният изпълнител да предприема всички изпълнителни действия за събиране на вземането по реда на чл. 18 от ЗЧСИ. Твърди, че на 08.09.2020г. му е връчена ПДИ изх. № 7360/14.08.2020г., с посочено в нея задължение по изпълнителното дело в размер на 2142,61 лв., от които 1636,51 лв. неолихвяеми вземания и 506,10 лв. такси по Тарифа към ЗЧСИ. Сочил, че на 04.09.2020г. трето задължено лице – "ЦКБ" АД, в изпълнение на наложен заповед върху банковата сметка на длъжника, е извършило паричен превод за 2142,61 лв. с получател ЧСИ Н.Г. и основание – номера на и.д. 20207160400321. Излага твърдения, че срещу определения размер на разносните по изпълнението посочени в ПДИ, е депозирал жалба пред ВОС с вх. № 5994/07.10.2020г., по която е образувано в.гр.д. № 3387/2020г., като с Решение № 1762 от 15.12.2020г. и влязло в законна сила на същата дата, ВОС е приел за основателна жалбата на длъжника и е отменил атакувания акт на съдебния изпълнител, с който са определени такси по Тарифа към ЗЧСИ за разликата над законоустановения размер от 331,20 лв. до определение в размер на 506,10 лв. Със същото решение ВОС е оставил без уважение искането за присъждане на разноски в полза на въззивника като неоснователно, тъй като въззиваемата страна – Община Варна, с поведението си не е дала повод за завеждане на делото. Сочил, че е сторил съдебни разноски за администриране на жалбата до компетентния съд, разглеждането на същата по реда на

ГПК и осъществена в съдебното производство процесуална защита, представляващи внесени държавна и съгласно ТТРЗЧСИ такси, както и възнаграждение за адвокат. Твърди, че общият им размер възлиза на 273 лв., от които сумата в размер на 48 лв., представляваща такси съгласно т. 5 и т. 8 от ТТРЗЧСИ, преведени по банков път в полза на ЧСИ Н.Г. за администриране на жалба вх. № 5994/07.10.2020г. по описа на ВОС; сумата в размер на 25 лв., представляваща държавна такса по чл.16 от ТДТ към ГПК, внесена по сметка на ВОС за разглеждане на жалбата и сумата в размер на 200 лв., представляваща заплатен адвокатски хонорар за извършена процесуална защита по арг. на чл. 10, т. 5 от Наредба № 1 на ВАдвС, заплатен в брой на представляващия жалбоподателя адвокат. Твърди, че преди получаване на ПДИ, на 04.09.2020г. чрез извършен паричен превод от трето задължено лице, дългът е погасен изцяло. Излага твърдения, че поради това ВОС е приел, че таксите определени за изпълнителни способи, които не са приложени и попадащи в изключението на чл. 79, ал. 1, т. 3 от ГПК не следва да бъдат поставяни в тежест на длъжника. Сочи, че няма банкови сметки в "ПИБ" АД и поради това дължи разноски за три запора, а не както е прието от ВОС за четири. Излага твърдения, че ВОС е приел, че ищецът следва да понесе разноските и за пет броя справки за установяване имуществото на длъжника, като счита, че този извод не кореспондира с нормата на чл. 442а, ал. 1 ГПК. Твърди, че съдът не е бил длъжен да изследва нейното евентуално наличие, предвид характера на производството по чл. 435 ГПК, но в настоящия случай съдът е извършил съвкупен анализ и преценка на действията, осъществени от съдебния изпълнител в контекста на тяхната законосъобразност, имайки предвид всички данни и обстоятелства по изпълнителното дело.

Излага твърдения, че към момента на образуване на производството по и.д. № 20207160400321 са били налични пред ответника и.д. № 20207160400318, и.д. № 20207160400319 и и.д. № 20207160400320, по които вискател е Община Варна и длъжник – ищеца. Излага твърдения, че и по четирите изпълнителни дела са извършени идентични действия за наличието на имущество, собственост на ищеца, като счита, че разноските по изпълнението за действия свързани именно с проучване благосъстоянието на длъжника – справка до РББС при БНБ за наличието на банкови сметки и сейфове, справка до НОИ ТП Варна за регистрирани трудови договори, справка до СГКК Варна, справка до АВ за недвижими имоти и справка до ОД на МВР Варна, сектор "ПП", са били вече на разположение на съдебния изпълнител, съответно и на вискателя. Смята, че съдебният изпълнител е можел да се ползва от тях и в производството по и.д. № 20207160400321, доколкото страните и по четирите дела са били едни и същи.

Излага становището, че съдебният изпълнител действайки служебно, не е следвало да извършва за четвърти път абсолютно аналогични действия по проучване имуществото на длъжника. Твърди, че тези действия на ЧСИ са способствали единствено за увеличаване на задължението, но не и за удовлетворяване вземането на вискателя. Счита, че действията на съдебния изпълнител са несъразмерни, което представлява допълнителен довод, водещ до противоправност на действията осъществени от ЧСИ.

Сочи, че съдебният изпълнител сам е преценил какви действия да предприеме за събиране на дълга, предвид изричното му овластяване от вискателя по смисъла на чл. 18 ЗЧСИ, като Община Варна не е посочила конкретен начин на изпълнение в молбата си до ЧСИ. Излага, че самостоятелно основание, обосноваващо основателност на исковата претенция представлява и конклюдентно извършено от ответника действие – извършен на 11.01.2021г. паричен превод за 175 лв. с получател ищеца и основание – връщане на надвнесена сума по и.д. № 20207160400321, с което имплицитно е признал противоправността на реализираното по делото. В съответствие с наведените твърдения е и формулираното искане за уважаване на исковата претенция. Претендира и сторените съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал **отговор на исковата молба**, в който изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявения иск. Не оспорва, че на 29.06.2020г. в кантората му е депозирана молба от Община Варна за образуване на изпълнително дело срещу ищеца, като в същата молба вискателят му възложил всички

правомощия по чл. 18 ЗЧСИ, включително и определяне начина на изпълнение. Твърди, че въз основа на постъпилата молба е образувано и.д. № 20207160400321 и са предприети следните действия за проучване имущественото състояние на длъжника и налагане на мерки за обезпечаване принудителното събиране на задължението: ПДИ, справка за актуално състояние на действащите трудови договори, справка за банкови сметки и сейфове на физическо лице, справка в Агенция по вписванията за собственост на недвижими имоти, справка до ОДП Варна – "ПП" за собственост върху МПС, Запорно съобщение до ОДП Варна за налагане на запор върху МПС, собственост на ищеца, запорно съобщение до "ПИБ" АД за налагане на запор върху банковата сметка на длъжника до размера на дълга, запорно съобщение до "ЦКБ" АД за налагане на запор върху банковата сметка на длъжника до размера на дълга, запорно съобщение до "Тексим Банк" АД за налагане на запор върху банковата сметка на длъжника до размера на дълга, запорно съобщение до "Юробанк България" АД за налагане на запор върху банковата сметка на длъжника до размера на дълга и искане за вписване на възбрана върху апартамент № 15, находящ се в гр. Варна, ул. "Георги Раковски" № 24, ет. 4 – собственост на длъжника. Сочи, че след като на 04.09.2020г. от третото задължено лице – "ЦКБ" АД е извършил банков превод по сметка на съдебния изпълнител в размер на 1730,96 лв., ответникът изпратил съобщения до ОДП Варна, горепосочените банки и Агенция по вписванията за вдигане на наложените запори и възбрани. Потвърждава, че на 08.09.2020г. длъжникът е получил ПДИ, след което на 07.10.2020г. е обжалвал пред ВОС размера на определените такси. С решение по в.г.д. № 3387/2020г. на ВОС, съдът е отменил постановлението за определяне на размера на разноските за разликата от нормативно определения размер от 331,20 лв. до приетия от 506,10 лв., след което в изпълнение на съдебното решение, на 11.01.2021г. ответникът е възстановил по банкова сметка на ищеца надвнесената сума в общ размер на 221,32 лв. Излага твърдения, че всички съобщения за налагане на запори върху банкови сметки на ищеца и върху собственото му МПС, както и за налагане на възбраната върху недвижимия имот, са изпратени на 14.08.2020г., т.е. преди 04.09.2020г. – датата на която третото задължено лице е извършило плащане на задължението. Излага твърдения, че не може да се приеме, че тези изпълнителни способности не са приложени, още по-малко може да се приеме, че с налагането на обезпечителни мерки преди извършено плащане на задължението по изпълнителното дело, съдебният изпълнител е извършил неправомерни действия, за които дължи обезщетение. Твърди, че в конкретния случай липсва неправомерно действие, респективно няма как да има причинно-следствена връзка между неправомерното действие, респ. бездействие, респективно няма как да има причинно-следствена връзка между извършените от ЧСИ изпълнителни действия и имуществената вреда, причинена на ищеца. Сочи, че неправомерното поведение на ищеца, изразяващо се в продължително неплащане на публични задължения, е довело до образуването на изпълнителното дело за тяхното принудително събиране и между направените от него разноски по в.г.р.д. № 3376/2020г. по описа на ВОС, поради което ищецът прави опит да черпи права от собственото си неправомерно поведение. Излага твърдения, че в производството по в.г.р.д. № 3376/2020г. ВОС е приел, че въззиваемият – Община Варна не е дал повод за инициране на производството и е приложил правилото на чл. 78, ал. 2 ГПК, като се предполага, че ищеца е запознат с възможността съдът да откаже да възложи разноските на ответната страна и те да останат за негова сметка, и въпреки това е сезирал с жалба съда преди да поиска от ЧСИ намаляване на разноските, като такова искане по изпълнителното дело не е депозирано. Оспорва твърдението на ищеца, че не е било необходимо да се правят справки за имущественото му състояние, доколкото такива са правени по други две изпълнителни дела, както и че тези справки са способствали само за увеличение на задължението, но не и до удовлетворяване на кредитора. Твърди, че в качеството си на съдебен изпълнител с възложени от вискателя правомощия по чл. 18 ЗЧСИ е задължен да извършва съответните справки относно проучване на имущественото състояние на длъжника по всяко конкретно изпълнително дело и да ги приложи към делото. Сочи, че доколкото вискателя не е поискал обединяване на изпълнителните дела с оглед идентичността на страните по тях, съдебният изпълнител не може да направи това по собствена инициатива, а е служебно задължен да

извършва необходимия обем изпълнителни действия по всяко едно от тях. Излага твърдения, че от заявеното в исковата молба не става ясно кое от действията на съдебния изпълнител ищецът счита за извършено нарушение на вменените му от закона задължения и правомощия. Сочи, че видно от представените доказателства, същият е извършил възложените му от вискателя изпълнителни действия за своя сметка, доколкото съгласно чл. 81 от ЗЧСИ за събиране на публични вземания не се дължат авансови такси по изпълнението, а разноските се възлагат на длъжника. По изложените съображения моли за отхвърляне на предявения иск.

Третото лице помагач ЗК „Лев Инс“ АД ЕАД депозира становище от 24.06.2021 г. по същество на спора, като намира, че не са налице елементите на правопораждащия фактически състав на отговорността на ЧСИ и не е налице причинна връзка между твърдените противоправни действия и претендираните обезщетения за вреди. Моли да се постанови решение, с което да се отхвърли иска като неоснователен и недоказан

От правна страна възраженията на ответника, както в първата, така и във въззивната инстанция се свеждат до липсата на елементи от фактическия състав на деликтната отговорност – неправомерно действие и причинно следствена връзка. Настоява, че по всяко от изпълнителните дела е длъжен да извършва справки, а обединяването на дела с един и същ вискател и длъжник, не може да се извършва служебно, а само по искане на вискателя, каквото искане не е правено.

Настоящият въззивен съд, приема за правилна правната квалификация на осъдителната претенция дадена от първоинстанционния съд – предявените искове намират своето правно основание в разпоредбите на чл. 441 от ГПК вр. чл. 74 от ЗЧСИ срещу частния съдебен изпълнител.

За основателността на иска по чл. 441 от ГПК вр. чл. 74 от ЗЧСИ съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване фактическия състав на деликтната отговорност, а именно деяние (действие или бездействие) на частен съдебен изпълнител при, по повод или във връзка с упражняването на неговите властнически правомощия при осъществяване на принудителното изпълнително производство; противоправност (несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение); вреди (неблагоприятно засягане на имуществената сфера на увредения – намаляване на неговия патримониум (претърпени загуби); причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите имуществени вреди и вина на делинквента.

При осъществен фактически състав съдебният изпълнител дължи на увреденото лице обезщетение за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, т. е. за всички негативни последици върху имуществената му сфера, които не биха настъпили без незаконосъобразното действие или бездействие на органа по принудително изпълнение. Не са спорни между страните следните факти:

Образувано е и.д. № 20207160400321 по описа на ЧСИ Н.П. Г., рег. № 716, район на действие ОС – Варна с вискател Община Варна и длъжник В. Г. Г.. На 08.09.2020г. ищецът е получил ПДИ за образуването на изпълнителното дело. На 04.09.2020г. "ЦКБ" АД като трето задължено лице, в изпълнение на наложен заповед е заплатило сумата в размер на 2142,61 лв. по сметка на ЧСИ Н.Г.. Постановлението на ЧСИ Н.Г. е обжалвано от ищеца и с решение № 1762 от 15.12.2020г. по ч. гр. д. № 3387/2020г. по описа на ВОС са намалени таксите на ЧСИ включени като разноски в разпределението за разликата над законоустановения размер от 331,20 лв. до определения от 506,10 лв. ЧСИ Н.Г. е възстановил на 11.01.2021г. по банкова сметка на ищеца сумата в размер на 175 лв., представляваща надвнесена сума по изпълнителното дело; По същото време висящи пред ЧСИ Н.Г. са и. д. № 20207160400318, и.д. № 20207160400319 и и.д. № 20207160400320, по които вискател е Община Варна и длъжник – В.Г..

Първоинстанционният съд, правилно е определил спорния въпрос – налице ли е противоправно поведение от страна на съдебния изпълнител, довело до частична

отмяна на постановление за разпределение, за обжалването на което длъжникът е сторил разходи, които не са му възстановени.

Релевантните факти към този спорен въпрос са следните: В съдържанието на изпълнително дело и.д. № 20207160400321, се намира молбата на вискателя Община Варна от 29.06.2020г. адресирана до съдебния изпълнител – ответник по спора, с която са възложени всички правомощия по чл. 18 ЗЧСИ, включително и определяне начина на изпълнение. На 14.08.2020 г. съдебният изпълнител е предприел действия за проучване имущественото състояние на длъжника и налагане на мерки за обезпечаване принудителното събиране на задължението: ПДИ /л. 28/, справка за актуално състояние на действащите трудови договори /л.10/, справка за банкови сметки и сейфове на физическо лице /л.11/, справка в Агенция по вписванията за собственост на недвижими имоти /л. 12-18/, справка до ОДП Варна – "ПП" за собственост върху МПС/л.21/. Изпратени са до третите лица Запорно съобщение до ОДП Варна за налагане на запор върху МПС, собственост на ищеца /л. 22/, запорно съобщение до "ПИБ" АД за налагане на запор върху банковата сметка на длъжника до размера на дълга /л.23/, запорно съобщение до "ЦКБ" АД за налагане на запор върху банковата сметка на длъжника до размера на дълга /л. 25/, запорно съобщение до "Тексим Банк" АД за налагане на запор върху банковата сметка на длъжника до размера на дълга /л.24/, запорно съобщение до "Юробанк България" АД за налагане на запор върху банковата сметка на длъжника до размера на дълга /л. 26/ и искане за вписване на възбрана върху апартамент № 15, находящ се в гр. Варна, ул. "Георги Раковски" № 24, ет. 4 – собственост на длъжника /л. 27/. Длъжникът, е обжалвал действията на ЧСИ – ПДИ в частта, в която са определени за плащане разноски. Жалбата е уважена. Решението е необжалваемо.

Въз основа на тези факти, първоинстанционният съд е приел, че е налице фактическия състав на нормата на чл. 441 ГПК вр. чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ за ангажиране на имуществената отговорност на съдебния изпълнител за разноските, които длъжникът е направил за да защити правата си по съдебен ред от незаконосъобразно действие на ЧСИ – Решение № 1762 от 15.12.2020 г. Видно от съдържанието на последното е отменено като незаконосъобразно постановление за разноски, обективизирано в покана за доброволно изпълнение. За да получи позитивно решение, длъжникът е направил разноски в съдебното производство по гр. д. № 3387/ 2020 г. Тези разноски се претендират в исковото производство пред настоящия съд.

По оплакванията във въззивната жалба, настоящият съд приема следното:

От мотивите на решение № 1762/2020 г. постановено по В.гр.д. № 3387 по опис на ВОС за 2020 г., се установява, че част от способите не са били приложени, поради което не се дължат разноски за тях. Решението няма сила на присъдено нещо, затова и първоинстанционният съд е изложил собствени съображения, като е споделил тези изложени в мотивите на решение № 1762/2020 г. Независимо, че липсва сила на присъдено нещо по отношение на този вид съдебни актове, решението има обвързваща сила за страните в настоящия спор още повече, че ответникът не е ангажирал доказателства за оборване на този извод /друг последващ съдебен акт между същите страни и предмет, но с друго съдържание и диспозитив/. По аргумент от чл. 79 от ГПК се дължи заплащане на разноски само ако е бил приложен съответния изпълнителен способ. По аргумент за противното, следва че не се дължат разноски за неприложени изпълнителни способности или за такива, които макар и приложени не са били съответни за привеждане в изпълнение на подлежащо на изпълнение основание.

Възражението за законосъобразност на действията на ЧСИ, направени от него в качеството му на ответник в писмения отговор по чл. 131 от ГПК и във въззивната жалба е неоснователно. Действията не са били законосъобразни, защото макар и да е действал в рамките на предоставените правомощия е включил в размера на разноските в изпълнителния процес, такива по неприложени и несъответни изпълнителни способности.

Съобразно практиката на ВКС въпросът за разноските се поставя във всяко съдебно производство, поради което уредбата в ГПК е в част първа „Общи правила“. В случаите, в които решаващият орган /съд или съдебен изпълнител/ се е произнесъл неправилно в частта

за разноските, дори и да е постъпила жалба, този решаващ орган има правомощието да измени решението/постановлението в тази част. Като не е сторил това е поставил длъжника в процесуалното поведение на жалбоподател пред съд. Разноските, които жалбоподателят е направил са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното действие на съдебния изпълнител и неговото последващо бездействие да упражни правомощието си на корекция на размера на разноските като сам ги отмени. Процесуалното положение на жалбоподател изисква от лицето, което има това положение да извърши разход. С този разход, то е обедняло имуществено. Размера на имуществената вреда се претендира по реда на чл. 74 от ЗЧСИ.

Първоинстанционният съд е постановил обосновано решение, като е изложил мотиви за наличието на фактическия състав на претендираната имуществена отговорност, включително и за причинно следствената връзка между неговото действие – издаване на постановление за разноски, които нямат основание, бездействието му сам да отмени това постановление и поддържане в съд на становище за тяхната дължимост.

Относно обуславящия изхода на спора правен въпрос за предпоставките за отговорност на ЧСИ за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност е налице съдебна практика на ВКС от категорията на задължителната: Р № 264 /08.04.20010 г. на ВКС, IV г.о. по гр.д. № 474/2009 г. постановено по реда на чл. 290 от ГПК, в което се приема, че частният съдебен изпълнител дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, както и че фактическият състав на отговорността на ЧСИ по чл.74 ал.1 от ЗЧСИ обхваща: неправомерни действия на ЧСИ, настъпила при упражняване дейността на ЧСИ вреда и причинна връзка.

Първоинстанционният съд е приел, че съдебният изпълнител е причинил вреди на взыскателя, изразяващи се в заплащане на държавна такса и такса за администриране на жалба пред ВОС, както и адвокатско възнаграждение по жалбата срещу действия на ЧСИ, които да са в пряка причинна връзка с поведението му, поради което е уважил предявените искове. Настоящият съдебен състав приема този правен извод като съответен на релевантните факти. Въззивната жалба не съдържа доводи, които оборват този правен извод.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78 ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на пр. представител на ищеца адвокатско възнаграждение в минимален размер, на основание чл. 38, ал. 1, т.3 от ЗА във връзка с чл. Наредба №1/2004 г. минимален размер.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 262385 от 29.07.2021 г. постановено по гр. д. № 606 по опис на ВРС за 2021 г.

ОСЪЖДА Н.П. Г., ЕГН *****, в качеството на ЧСИ с рег. № 716 на КЧСИ да заплати на адв. Р.Д., ЕГН *****, **сумата от 300 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение в настоящото производство, **на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38 ал. 1 т. 3 ЗА.**

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____